

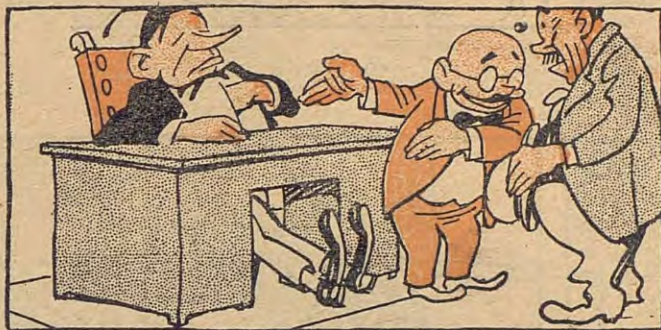
VIROLET

VIROLET I EL SECRETARI

(per Cornet)

—Miri, senyor Virolet, quin anunci he posat al diari: «Institut Virolet: Orientacions i consells per poc preu. Consulta de 10 a 12». Ja veurà quina clientela tindrem! Ens farem rics en quatre dies.

—No és aquí que donen consells per poc preu?—Sí, senyor; passi, passi. Aquí té el savi senyor Virolet que li resoldrà el conflicte.—Doncs, veuran: jo sóc pirotècnic i en la meua fàbrica hi deu haver un lladregot, qui em pren en hora a propòsit, els barrils de la pólvora. Què podria fer per caçar-lo?—Demà rebrà el nostre informe.

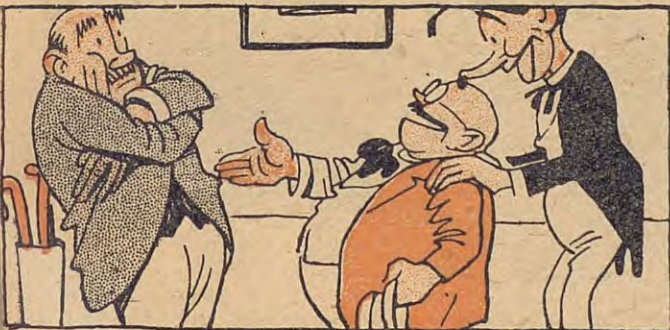
—Carat, quin informe més voluminós! Aquí està explicat tot per peces menudes. Serà qüestió d'estudiar-lo detingudament i seguir-lo al peu de la lletra. Comença aconsellant no badar i tot seguit diu...

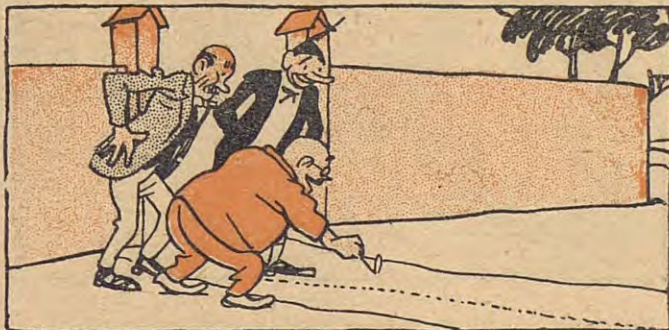
...que cal agafar un barril i fer-hi un forat amb una barrina.

—Posem mans a l'obra immediatament i esperem amb absoluta tranquil·litat que l'atreuït lladregot faci el fet.

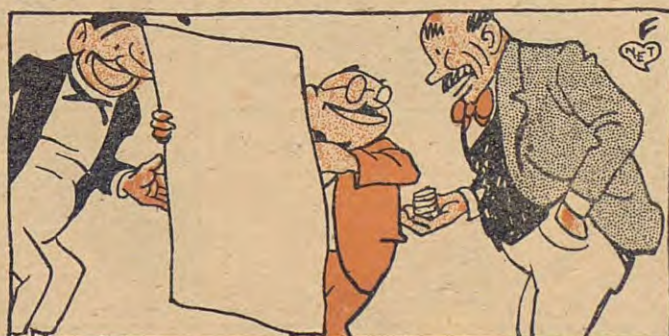
L'endemà al matí, Virolet i el seu secretari varen anar a casa el pirotècnic, i aquest, tot indignat, els digué:—Han de saber que he seguit el seu consell amb tot el mirament. Doncs bé; el lladre m'ha robat el barril i encara és l'hora que no he pogut agafar-lo.

—Calma, senyor pirotècnic; calma i acompanyi'ns a la porta... Veu aquest regueró? Doncs és de la pólvora que, tot caminant el lladre, se li ha escapat pel foradet fet al barril. Ara, apliquem concienzudament un misto al regueró i anem a dinar esperant veure demà el resultat.

Efectivament; al cap d'un ratet, i a vuit o a deu quilòmetres de casa el pirotècnic, explotava un barril de pólvora, causant grans desperfectes en el físic de qui el duia, que no era altre que el misteriós lladregot.

A l'endemà, Virolet i el secretari es presentaren a casa el pirotècnic per ensenyar-li el periòdic que increia el succeït. El client, que ja l'havia llegit, els tenia preparada una esplèndida recompensa en metàl·lic. Així va inaugurar-se l'«Institut Virolet» que devia revolucionar el món.

En Garsa tenia el fuster a casa, el qual ribotejava una taula vella, per veure si es tornava nova. Abans d'anar a ca'n Capviu, digué al fuster: «—Torno tot seguit. Aneu fent fins que jo us digui prou.»

Ja sabem amb quins propòsits anà en Garsa a veure en Capviu i també sabem que no li féu un cap nou, sinó que fou altre cop ensarronat pel mitjà d'un conill

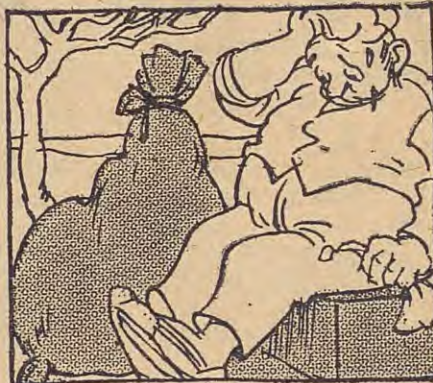
Una volta en poder del conill meravellós, en Garsa digué: «No aniré a casa; dono el recado al conill i ell dirà al fuster que plegui. Així, jo podré anar al tros a veure com van les carbasses».

Fins ben tard va quedar en Garsa embadalit amb aquell bé de Déu de fruit. Quan ja era fosc, tornà a casa i veié que al fuster se li havia acabat la taula. «—Què heu fet, sant cristià? Per què no feieu cas del conill?» «—Quin conill? Si aquí no ha vingut ningú!»

Indignat, en Garsa comprengué, per fi, que no podria fiar-se mai d'en Capviu. I se n'hi anà decidit, i agafant-lo violentament aconseguí ficar-lo dins d'un sac amb la poc santa intenció de tirar-lo al riu per desempellegar-se'n d'un cop.

Ja sabia en Garsa que en Capviu era pesat, però mai s'hauria pensat que en fos tant! «Petit feix, pel camí creix», assegurava la dita. El nostre home es veia obligat a reposar a cada instant per la fatiga d'un pes verament extraordinari.

Finalment entrà en una taverna deixant el sac a la porta. En Capviu es posà a cridar: «—No m'hi casaré; no m'hi casaré!... No m'hi vull casar!» «—Què us passa?»—preguntà un bandoler autèntic que el sentí. «—Que em volen casar per força amb la filla d'un marquès i jo no ho vull»—respongué en Capviu.

El bandoler, que era més dolent i ambiciós que el dimoni, li digué: «—Això rail Sortiu del sac, m'hi fico jo i que em duguin fins on es troba la filla del marquès. Jo ja m'hi avinc a fer aquest sacrifici.» Com de segur ja heu suposat, era això el que desitjava l'aixerit Capviu.

Poc després sortí en Garsa, i, agafant novament el sac, el portà fins al pont del riu i el llençà per la barana. No es perdé pas res de bo, la veritat! Poc es pensava en Garsa que en Capviu ja era a casa seva!

Quan després de cometre el crim (!) veié altre cop al seu veí, de poc que es mort de l'ensurt. I creient que un home així era un bruixot, contra el qual res hi podia, el deixà en pau sense voler tenir-hi mai més cap tracte.

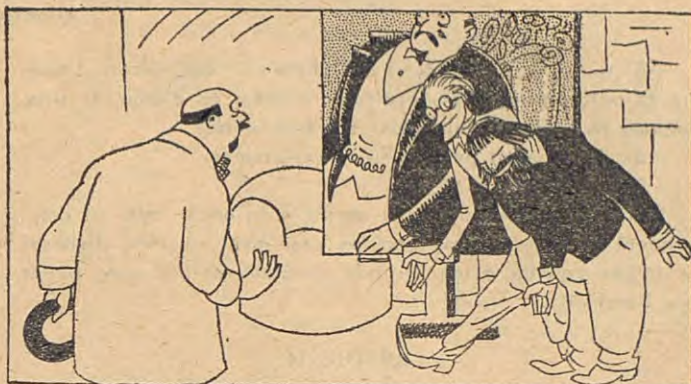
Però els diners mal adquirits no donen cap bon profit. En veure's amb tanta de moneda (de les diverses enganyifes a en Garsa) en Capviu va tirar per mal cap i en una nit va perdre en el joc tot ço que havia guanyat.

UN RETRAT QUE PARLA

(per Castany)

En Sullivert i en Picamoixons són dos pintors desgraciats, que no ensopeguen un retrat ni per remei.

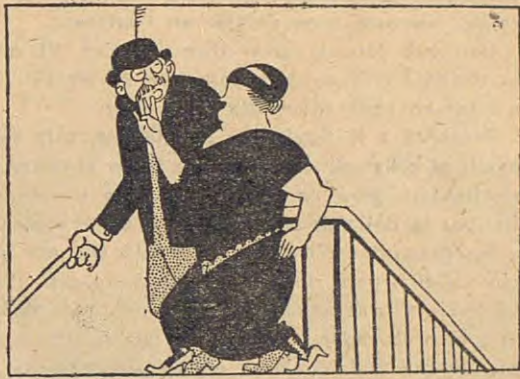
Retrat que pinten, retrat que no s'hi assembla, per més que s'escarrassin en saber convèncer a l'original.

Però l'original sempre desapareix sense pagar. Això els desespera molt.

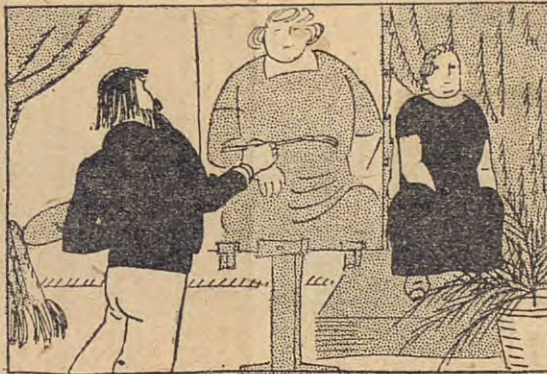
En Picamoixons, per fi troba una solució salvadora.

El senyor Fustaguera i la seva muller van a retratar-se.

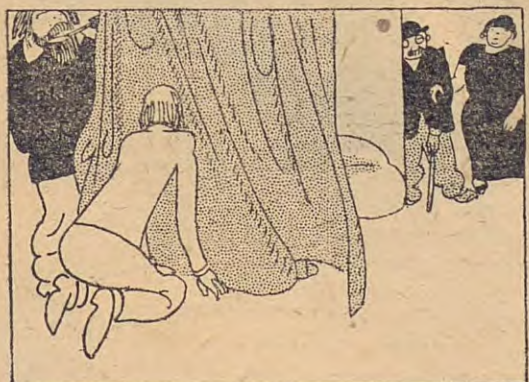
Es tracta de fer un retrat de la senyora, però que s'hi assemblí. En Sullivert assegura que «quedarà parlant».

Comencen les sessions, i aquesta vegada en Sullivert confia amb la pensada d'en Picamoixons.

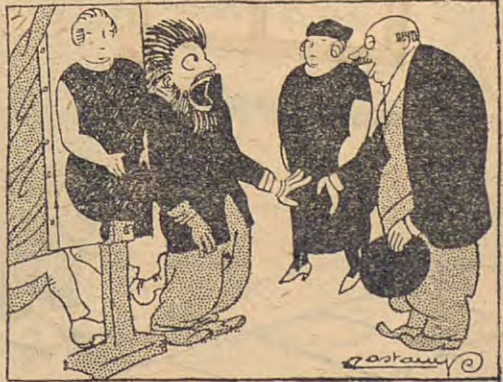
Tapen el darrera del caballet amb un domàs.

Arriba el dia de veure'l acabat. En Picamoixons s'amaga darrera del quadre per a fer-lo parlar.

El retrat parla, amb astorament del senyor Fustaguera.

«—Eh, que tal? Fins parla!» «—Sí; però no s'hi assembla. La meua senyora és muda.»

EL MINYÓ DEL COP-DE-PUNY

(Continuació)

—Es que... aquesta nit, si la trobessis i véns, encara t'obri-
re la porta, però si t'has d'estar a casa, ço d'anar de nits,
només ho consento als gats. Ho tens entès?

—Sí, Tarregada; però, avui, deixeu-me fer.

—Fes, fes!

I en Gim, amb un regust amarg a la boca, amb un defa-
lliment estrany al cor, eixí de casa del drapaire, disposat
a trobar aquella dolça agulleta perduda en l'immens paller
de Barcelona.

CAPITOL II

L'agulla en el paller! Si en el paller hi ha l'agulla i el
qui la cerca hi esmerça voluntat de trobar-la, l'agulla surt.
En Gim ja sabia que la ciutat era un paller sense fi, però
estava disposat a no defallir en l'empresa.

Corregué cap el carrer d'en Llàstics. El cor li deia que
la Guidó havia sigut trobada per en Rentxu i que tornava
a estar en poder d'aquella mala gent.

Preguntà a la terrissaire del davant, a la saquera de més
avall, al celler de la cantonada... En el celler havien vist a
en Rentxu, però no a la noia. Fins havien sentit que en
Rentxu es dolia de no trobar-la. La terrissaire va respondre
a les preguntes d'en Gim, que ella «no era xafardera, grà-
cia a Déu», però que pel portal de la casa d'en Rentxu no
hi havia passat aquell dia més que l'escombriaire, el taver-
ner, el procurador, que es veia que no havia cobrat de cap
pis, perquè baixava amb els rebuts a la mà, i la dona de
la tendeta, que de segur que anava a veure si cobrava de
la Griva la verdura de tres setmanes que li devia.

«Gràcia a Déu que no era xafardera!» En Gim començava

per saber que la Guidó no havia comparegut pel carrer d'en
Llàstics. Però, segons la saquera, en Rentxu i la Griva tam-
poc eren a casa seva.

—Deuen ésser de «parranda»! Ells sí quel... Mal-de-cap,
cap! Els costessin tant d'afanyar com a mi, revatua l'olla!
Ja s'hi mirarien una mica més! Al «cine» ben segur que són!

—I a quin «cine» van?—va preguntar en Gim, més per
ganes de saber que per creure profitosa la nova.

—Un d'aquí a la plaça de Sant Agustí... Els raquessin
els cèntims tant com a mi! Mala negada!...

I la saquera va quedar-se botzinejant, mentres en Gim pre-
nia el partit d'anar al «cine».

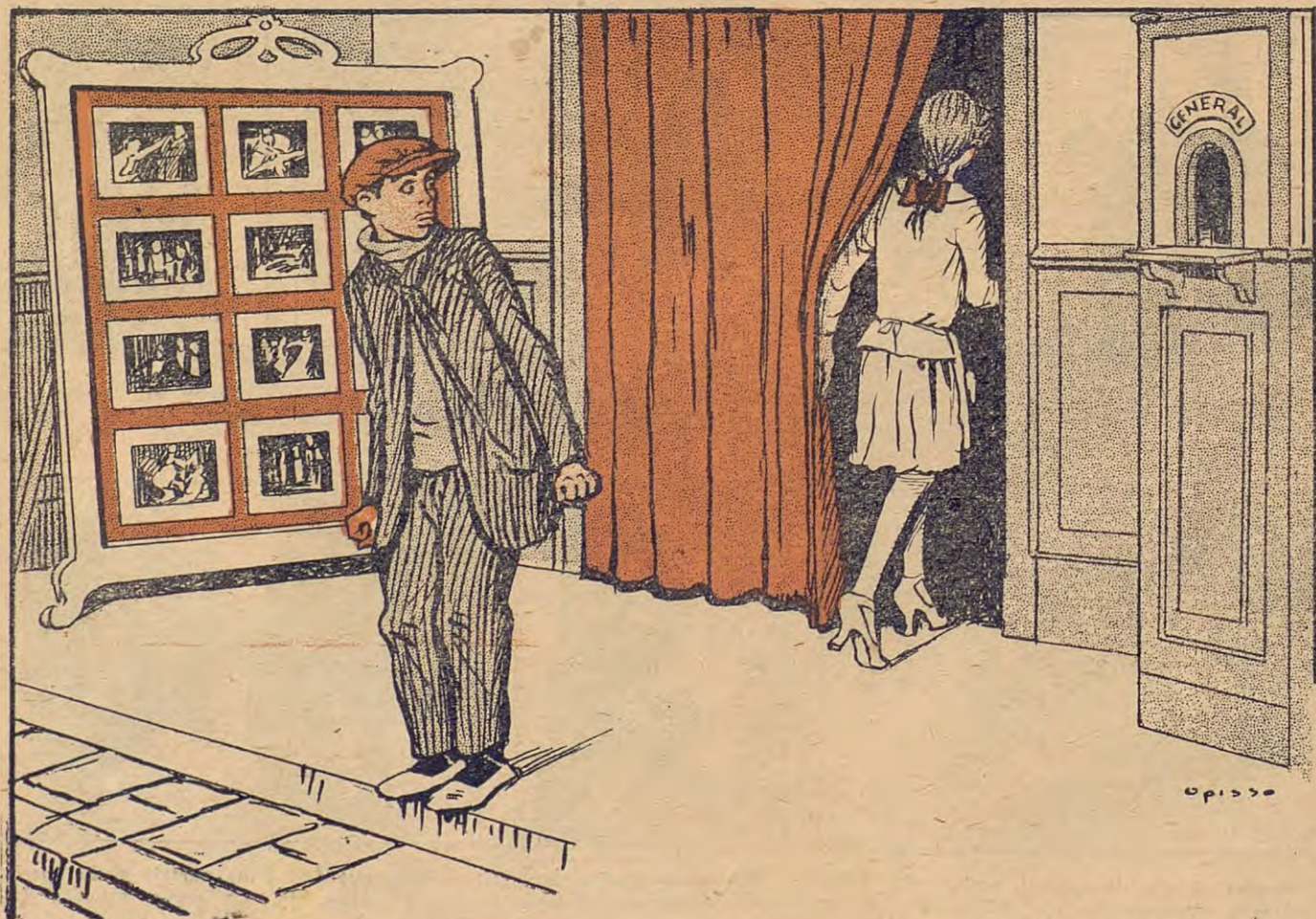
Què fóra un «cine»? En Gim hi havia passat moltes hores
davant dels cartells llampants, plens de dones boniques, de
xicots entremaliats i de fets esgarriposos. Però no havia pas-
sat mai del llindar d'una sala de projeccions.

A la plaça de la Universitat una vegada va veure unes
pel·lícules que feien en un terrat, alternades amb anuncis,
però el «cine» costava diners i ell, si per etzar havia tingut
deu cèntims, s'havia inclinat més pels cacauets i la pega-
dolça, que per passar-se una hora a les fosques.

Aquella nit, però, tenia diners i els gastaria. Se n'anà
de dret a la finestreta de les entrades i en demanà una. Li
cobraren vint cèntims, i en Gim passà, una mica encongít,
cap a la sala fosca, ensopegant amb les cadires i trepitjant
als que seien.

—Ai, la mare! Com podré veure a ningú en aquest Hoc?
Hauria valgut més que hagués esperat la sortida.

Acabà un episodi i foren encesos els llums. En Gim res-
pirà, llençant una llambregada per la sala. Hi havia molta
gent i l'atmosfera era irrespirable.

Fum de tabac dolent, bavor de persona bruta, aire corromput, alenades agres i, a terra, bocins de pa, peles de taronja, esclafolles de cacauets i avellanes, però això ni ho notava en Gim. La vida estava concentrada en els seus ulls, que guaitaven per tot.

A les files de darrera hi havia una noieta que s'assemblava a la Guidó. Va acostar-s'hi en Gim, però, no, no era ella; la Guidó era més esprimatxada.

Fila per fila, en Gim va guaitar totes les cares. La seva recerca era endebades. Allí no hi havia res de la Guidó i en Rentxu. A la Griva no la coneixia, però no l'interessava.

Eixí del «cine», que no havia vist cap pel·lícula. En Rentxu i la seva amigueta d'un matí omplien els seus pensaments. En passar la porta, i en llevar la cortina suada que la cobria, topà en Gim amb uns que entraven, enlluernats.

En Gim estigué a punt de llençar un crit... Era ella, «ella»! Però mudada, amb un vestit nou, de coloraines. Tornà a entrar, depressa, però no veié res, perquè l'aparell projector funcionava i la sala no tenia més que aquell embut de claror que feria en la tela blanca. Als seients no s'hi veia res.

El minyó esperà que la pel·lícula acabés i quan donaren la llum observà àvidament. Quin salt li va donar el cor! Unes cadires davant d'ell hi havia la Guidó i en Rentxu i una dona al costat que deuria ésser la Griva.

Anaven tots ben vestits i la Guidó... quina punyida més forta pel minyó!, semblava ben alegre.

Allavors començà per en Gim una nova lluita... De segur

llums i la Guidó tombà la cara maquinalment, com si una correntia misteriosa la portés vers aquells ulls negats de llàgrimes, que la veien entre un nuvot de boires de cel.

Els dos esguards es toparen i les dues cares es tornaren grogues, però ni la Guidó ni en Gim feren cap moviment sospitosos. El seny, el seu petit seny va dir-los-hi que callessin i es varen aguantar el crit a flor de gola.

En Rentxu i la Griva estaven massa distrets, per a donar-se conte de la presència d'en Gim. I aquest, prudent, tornà a son lloc, resolt a esperar que acabés la sessió.

No li fou precís esperar molt, i a redós d'un arc de les voltes de Sant Agustí vell, pogué veure com eixien en Rentxu, la Griva i la Guidó, aquesta amb sabates noves i tot, dirigit-se cap el carrer d'en Llàstics.

En Gim els va seguir. Havia pogut observar com la noieta guaitava per tota la plaça, cercant la presència del minyó, i com somreia en veure'l tan amatent.

Atravessaren la placeta de Marquilles i aviat arribaren a l'arcada ampla de la casa on vivia en Rentxu. Aquest obrí i els tres entraren. En Gim no tingué ocasió més que de rebre un petó assenyalat amb la punta dels llavions de la Guido, que fou com una clariana de cel, per on en Gim li va semblar veure la glòria.

La porta es tancà i en Gim, sense vacil·lacions, s'estengué al peu de la porta, disposat a dormir. Ell no es quedaria sense veure altra vegada a la seva Guidó.

Dormitejava ja, car un minyonet als catorze anys i que

que la Guidó no se'n recordava d'ell! I en Gim, amb el cor tremolós, avançà unes passes, fins a posar-se en la fila de davant dels Rentxu, amb l'esperança de què la Guidó el veïés.

Dissortadament, la Guidó, atreta per les magnificències de la pantalla, on es succeïen els palaus, les viles scytorials, els automòbils bronzents, les carreteres sense fi, no tenia ulls més que pel fons blanc i negre.

En Gim, dret, a la vora d'un passadís, no veia més que el reflexe del feix lluminós del focus en els ulls, espurnejants de son i admiració a la vegada, de la mosseta.

A la pel·lícula hi havia un passatge interessant: un noi del carrer, un segon Gim, s'enfilava a la reraçaga d'un automòbil on hi anava una noia robada. Els menuts del «cine» esclataren en aplaudiments per lo gosadia del noi. La Guidó, inconscientment, picà de mans a la seva manera: deixant escolar un enfilall de llàgrimes que varen rodolar per les seves galtones esgrogueïdes i minces, trenant un invisible filet de plata amb perles mòbils de cristall.

En Gim ho va veure, i sense saber per què també va sentir unes perletes d'aquella mena fràgil, que escolant-se cara avall li deixaven un reguerot de flames per les galtes.

Passada la primera part de la pel·lícula, encengueren els

s'ha llevat matí, dorm a despit de les preocupacions i de la duresa del llit que trobi, quan una puntada de peu al dors el desvetllà.

—Tu, merret! Que has pree per «hotel» aquesta portalada? Ahir ja te hi vàreig veure i no et vàreig dir res perquè a la primera el rei perdona, però a la segona, catxamonal! Au, fora d'aquí!

Era el vigilant. En Gim s'aixecà, pujà fins al carrer de Sant Pere més baix, seguí pel dels Metges i ficant-se pel Pou de la Figuera, després d'uns revolts misteriosos d'aquells carrerons inversemblables, eixí altra volta al carrer d'en Llàstics. El vigilant era ja a la taverna de cal Jaume, al carrer de Sant Pere, i en Gim, segur de què quan hi ha voluntat de trobar una agulla en un paller, per gros que sia el paller, l'agulla es troba, s'adormí de nou, dolçament, en el llindar de la casa de la seva amigueta nou-trobada.

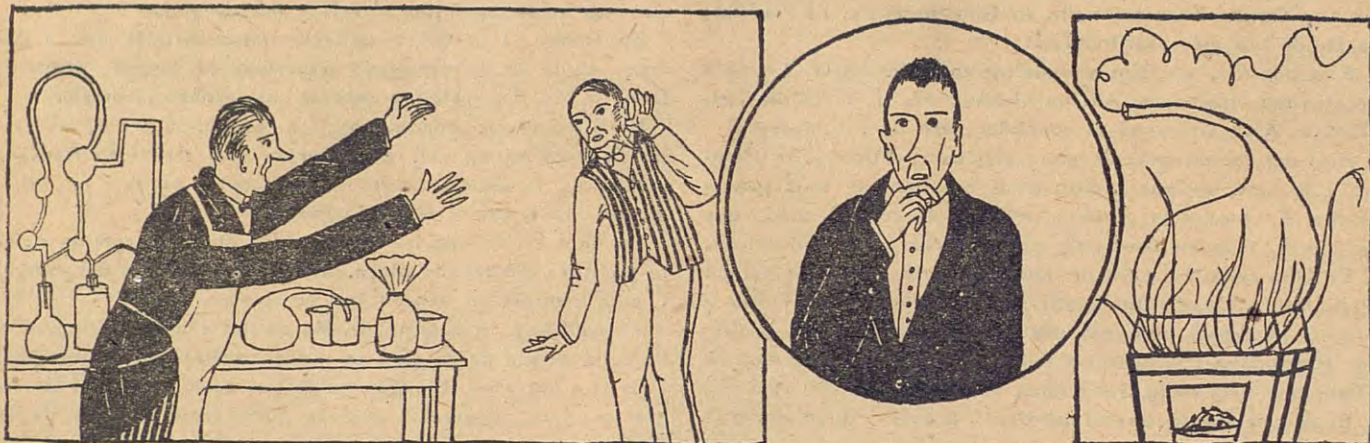
EL CAÇADOR CAÇAT

En Gim estava ben segur de què, a la matinada, veuria sortir a la Guidó per a tornar a les seves tasques de captaire, però passava el temps, anaven obrint-se escales i botigues, i la Guidó no eixia.

(Continuarà)

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

N.º 80. — Mercè d'Ivori.

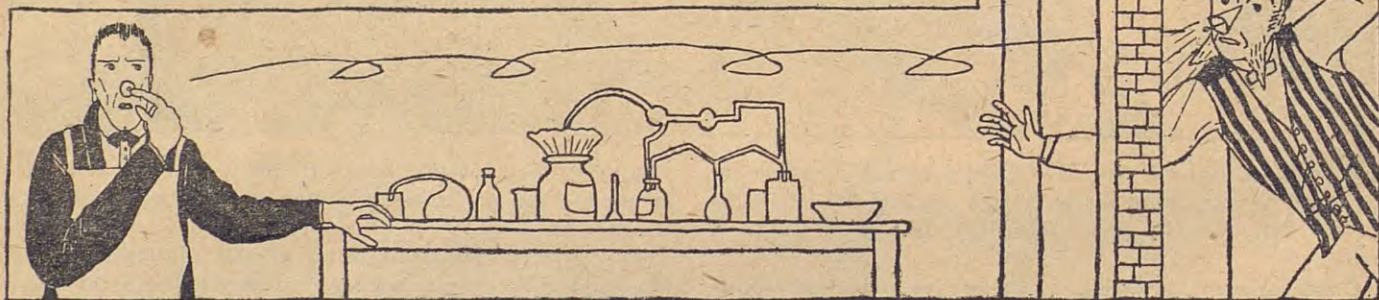

Una vegada hi havia un savi que tenia un criat fidelíssim i molt bon home, però una miqueta sord i cada dia se'n tornava més. De manera que el seu amo s'havia d'esgargamellar cridant-lo.

En el curs d'una de les investigacions a les que el dit savi es dedicava, tots dos varen...

...ésser víctimes d'un accident que hauria pogut tenir proporcions catastròfiques. Afortunadament, varen eixir-ne amb vida, però sense nas.

El savi, que com a tal totes se les pensava, va treure partit de la desgràcia, i instal·là en el lloc que ocupava el nas del criat una campaneta i en el que ocupava el seu un timbre. Quan volia cridar al criat, s'apretava el nou-nas i pel mitjà de la telegrafia sense fils sonava la campaneta del servent. I tots dos... «enchantés».

N.º 81. — Joan Bernadell Duch

La millor figura

El senyor Pau, la seva senyora i el seu fill, van a visitar a un pintor parent seu...

i després dels saludos de reglament, comença a visitar l'exposició.

—La millor figura que tu has fet és aquesta.

—Quina? Aquesta? —No: aquella altra!

—Aquesta? —No: aquella!

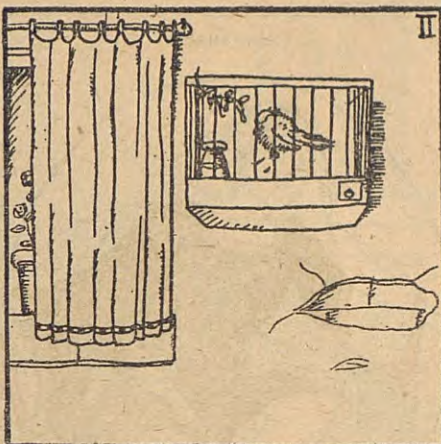
—Aquesta? —Aquesta!...

Rodolins incomplets

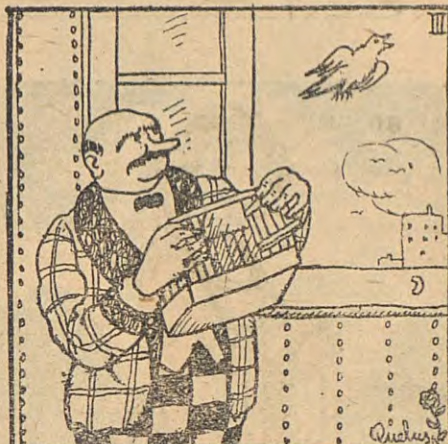
LA CADERNERA

El senyor Josep Sirera

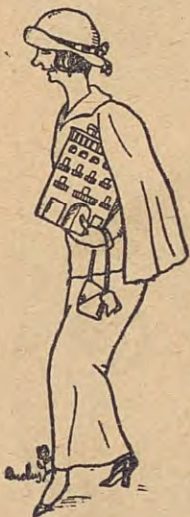
Com era cosa temuda

Don Josep es va enfadar

FRASE FETA

ENTRETENIMENT

SOLUCIONS AL
NÚMERO PASSAT

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

Rodolins incomplets:

1. — Per a mirar se uns terrenys
D. Josep va cap a Arenys.
2. — D'anà amb tren no està avesat
I està clâ: S'ha marejat!
3. — I en ser l'hora de comprar los
ni tant sols pogué mirar los.

Entreteniment:

Un cetrill d'untar màquines.

Fraser feta.

Ficar-se una cosa al cap.

N.º 82 — Ricart Canals.

El guardia urbà Gratacós
veu un bulto sospitos.Per si fos un terrorista
ell que li segueix la pista.I vol que el que porta expliqui
o bé que ho desemboliqui.I com que l'home si nega
ell el porta a la delega.Allí l'atuell desempaqueta
i surt jòhi una g....

N.º 83. — Aleix Hiesberger.

Una aventura en el Far-West.

sejant amb el meu
brós cavall, quan de
sobte, no molt lluny de
mi, sento un trepig sos-
pitós; Agafó els prismà-
tics, i veig...

perillosos d'aquells pa-
ratges com entraven
amb el boti dins la
seva tenda. Vaig per
agafar el meu «Colt»
mes oh desgràcia! n'e
l'havia deixat a casa!

lladres—vaig dir-me—
agafó el llap, li dono
cinc voltes i el llenço
sobre la tenda dels
malfactors...

lladres quedaren ben
amarrats al voltant
del pal que sostenia la
tenda.

gudament, i m'els và-
reig endur cap a ciu-
tat...

buda triomfal, pel meu
heroisme.

Eduard i Josep Solà,
impressors València 200
Barcelona.—Tel. 1722 G.

LA LLEVOR DE LLI

(continuació)

(per Serra Massana)

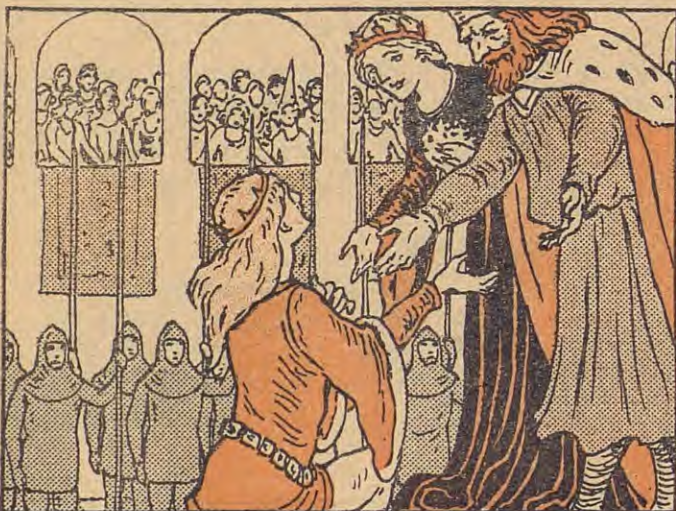
Amb tot això, la princeseta anà creixent, no tan sols en alçada, sinó també en bondat i formosor, de manera que als setze anys era la noia més gentil del reialme.

No és, doncs, gens d'estranyar que l'hereuet de la corona d'un poderós estat vei se n'enamorés de tal manera, que fins les ganes de beure i de menjar perdé.

Vençudes, per fi, les dificultats que la diplomàcia oposà als prínceps—com és costum en aquests casos—, el dónzell partí, escortat degudament, vers el país de sa ben amada.

Els pares de la princesa el reberen de tot cor, car era justament el partit que somniaven per llur filla; ço que vol dir que els vingué com l'anell al dit i que tot va anar com una seda.

Tan bon punt fou concedida oficialment la mà de la princesa, tota l'encontrada es trasbalsà. Especialment en el palau, els preparatius no paraven mai de nit ni de dia.

Aleshores el rei i la reina, veient que ja havia arribat l'hora, mostraren a la princesa els presents que les fades li feren setze anys abans. La noia restà embadalida a la vista de tals tressors.

Unicament mancava el «trousseau», que era ço que la quarta fada havia dit que li regalava en donar aquell granet tan escarrancit. Per a remeiar això, foren cridades mil cusidores.

Les agulles i les tisores corrien sense parar. Si n'haurien fet de feina entre totes, però tan bon punt la tasca estigué a mig fer, arribà la fada i les adormí a totes. (Acabarà)